

Els primers cristians vivien convençuts que el retorn del Ressuscitat, desbordant de la seva Vida, era imminent. **No va ser pas així.** L’espera s’havia d’allargar. Varen sorgir aleshores preguntes : **com guardar aquest esperit dels començaments ? Com quedar desperts, esperant el Senyor ? Com alimentar la fe perquè no s’apagui ?** El relat de Jesús sobre unes bodes ens pot ajudar.

Deu noies — amigues de la promesa — surten amb torxes enceses per rebre el promès. Quan es farà fosc i vindrà a buscar la seva promesa, les noies els acompanyaran fins a la mansió del promès, allà es celebrarà el banquet nupcial.

“N’hi havia cinc de prudents [...] i cadascuna de les prudents [es] proveí d’una ampolla [d’oli]...” Les cinc altres seran qualificades de **“desassenyades”**, perquè **“no s’emportaren oli per a les torxes.”**

Aquestes noies “desassenyades” es trobaren davant d’un dilema : **“Ja era mitjanit quan se sentí cridar : L’espòs és aquí.”**

Les prudentes preparen les torxes i acompanyen la parella per participar al banquet. Les desassenyades trigaran per buscar oli per arribar davant de una porta tancada amb pany i clau.

Molts exegetes buscaran un sentit ocult al símbol de l’oli.

Jesús està parlant de fervor espiritual, d’amor, o poder de la gràcia del Baptisme ?

Serà, crec jo, molt més senzill. **“He vingut a calar foc a la terra, i com voldria que ja estigués encesa !”**¹ I qui és aquest foc, sinó **Jesús mateix ?**

No seríem tan “desassenyats” com aquestes noies, fent servir una fe desgastada sense revifar i alimentar primer aquest Foc que portem tots en els nostres cors ? **No serà contradictori afirmar-nos cristians tot desoïnt el Projecte de Jesús i no sentir-nos irresistiblement atrets cap a ell ?**

S’ha d’envigorir la nostra relació amb Jesús. Ell, no és ni un dogma, un conjunt de preceptes o de normes, sinó una **PERSONA** que ens ve a trobar a cadascú, directament.

---

¹ Lc 12, 49

“Esdevenim amb Crist aquest Foc abrandat d’Amor...”

Diumenge 32 durant l’Any

***Abrusem cada Diumenge la nostra fe, acollim Crist i deixem que en
acolli. Escoltem la seva Paraula, nodrim-nos de la seva Carn, trobem-
nos amb Ell en els Sagraments, apropem-nos de Ell a través de tots
aquests germans que pateixen en aquest món amb qui Ell s’identifica.
Si volem entrar a la festa, esdevenim amb Crist aquest Foc abrandat
d’Amor per aquest món i alimentem-lo contínuament del nostre anhel
de Déu.***